

[Glistrup]

kedet. Men vi må bare gøre os klart, at regeringen som sådan ikke har den afgørende indflydelse i disse sager, det er folketetinget, der har det. Derfor er det en forflygtigelse af folketingets meget vigtige opgave, hvis folketetinget skal sættes ind på dette område, at det ikke får den direkte kontakt med de organisationer, som vi i fremskridtspartiet tillægger en vægt, der nogenlunde svarer til det, som den socialdemokratiske ordfører gav udtryk for. Nu er det altså kun en meget begrænset del af folketetinget, nemlig det til enhver tid værende regeringsparti, som har mulighederne, efter den praksis, som forslaget vil afskaffe, for at kontakte organisationerne.

Når så man fra den socialdemokratiske ordførers side – og i øvrigt helt på linje hermed fru Grethe Fenger Møller – fortsatte med, at det måtte da føre til endeløse diskussioner med en så stor forsamling som 37 medlemmer med vidt forskellige udgangspunkter, ja, så er der dertil at sige, at 37 trods alt ikke er mere end $\frac{1}{5}$ af dem, der forhandler i denne sal, og her lykkes det dog trods alt at nå frem til nogle resultater fra tid til anden, og der er også forskellige opfattelser i denne sal. Når man skal løse de afgørende problemer, så må man sørge for, at man får inddraget i drøftelserne alle dem, som repræsenterer de forskellige synspunkter i samfundet, så man kan nå frem til et resultat.

Når man sådan nærmest i den socialdemokratiske ordførers tale øjnede en fare for, at voldsoptrappingen i Danmark skulle blive yderligere forstærket, hvis fremskridtspartiets medlemmer og FTFs repræsentanter kom i lokale sammen, så kan jeg sige, at det bliver i hvert fald ikke fra vor side, at vi kommer til at bidrage til denne styrkelse af kriminalstatistikken. Vi er indstillet på som altid at forhandle og se at få ført drøftelser, lytte til den anden parts standpunkter og håbe på, at man så også vil lytte til vore standpunkter.

Det er da med vilje, at vi for ikke at gøre forsamlingen meget større end de 37 ikke har medtaget de organisationer, som særlig stod ordførerens hjerte nær, nemlig TFU og Forbundet af offentligt ansatte, men i stedet for har sagt, at det må være FTF, der udpeger repræsentanterne for den gruppe, der er tale om her. Og så er det da muligt, at FTF vil tage en eller flere af sine tre repræsentanter

fra de organisationer, som man fra socialdemokratiets side mente skulle med.

Når man videre anførte, at de implicerede parter overhovedet ikke skulle blive involveret i det, så er dette dog trods alt et fremskridt, sammenlignet med den måde, hvorpå man har opført sig i årene 1975, 1977 og 1979, hvor de implicerede parter netop totalt er blevet udelukket i den hektiske slutfase, som jo er foregået i folketetinget og i arbejdsmarkedsudvalget med sene nattetimeforhandlinger.

Hr. Enggaard og hans partnere i det tokløver, der er tilbage i dansk politik, havde en anden frygt, nemlig at det, der nu blev tale om, det var, at parterne blev mismodige og opdagede, at der måske slet ikke var nogen alvor i, at de selv kunne føre forhandlingerne, når man begyndte at lægge tingene sådan til rette fra folketingets side, som dette forslag er udtryk for. Der tror jeg nu nok, at hr. Enggaard og hans partnerske underkender ganske og aldeles det, som man kan finde ud af i LO og andre steder. Jeg tror, man har opdaget, at der kan være en risiko for, at folketetinget begynder at blande sig i overenskomstforhandlinger – hvad enten man så dækker over det ved at kalde det sociale kontrakter eller indkomststop, eller hvad man nu kalder det for – og derfor tror jeg sådan set ikke, man vil blive så forskrækket, at man aldeles går fra koncepterne, hvis folketetinget eventuelt gik hen og vedtog et forslag som det foreliggende.

Hr. Poul H. Møller spurgte, hvad kommissoriet vil være for disse 37 medlemmer. Jeg synes i og for sig, det er udtrykt ganske klart i selve forslaget, men man kan da selvfølgelig godt sige det med andre ord. Der er to problemstillinger, som maser sig på. Man kan kalde det den mikroarbejdsmarkedsmæssige og den makroarbejdsmarkedsmæssige.

Mikroproblemet er, at fordi vi faktisk ikke har haft egentlige overenskomster igennem en meget lang årrække, er vi kommet i den situation, at der er sket utallige ting ude på arbejdsmarkedet – hvad enten det er ændrede sociale, kønsmæssige, fordelingsmæssige forhold, EDB-automationens rykken frem, forholdet mellem normal- og minimallønne eller lignende problemer – som faktisk trænger til en kulegravning, men som bare bliver skubbet væk, når vi har disse hektiske marts-april-forhandlinger herinde i de ulige